

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 2T/87/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818010465
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Bielik
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2020:3818010465.18

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza na hlavnom pojednávaní dňa 15.07.2020 v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Bielika a prísediacich Márie Kolieskovej a Madleny Poliakovej v trestnej veci proti obžalovanému R. T.

rozhodol:

Obžalovaný R. T., nar. XX.XX.XXXX v Handlovej, t. č. vo väzbe v ÚVV Ilava,

je vinný, že

dňa 7.3.2018 v čase o cca 18:00 hod. poškodenú A. N. pred domom jej rodičov na adrese S. X/X, Handlová udrel prázdnu koženou taškou po hlave, lebo bol nervózny, sotil ju do hrudníka, na čo padla na zem a následne ako ležala na zemi ju chytil za vlasy a ťahal po zemi po blate cca 2 m, keď sa postavila, a povedala mu, že čo to robí, tak ju znovu udrel oboma rukami do hrudníka, načo padla na zem a prázdnu koženou taškou ju opäť búchal po hlave, po príchode do útulku R., n. o., sa ho poškodená pýtala, z akého dôvodu ju zbil, veď nie je jeho žena, na čo ju obžalovaný opätovne napadol tak, že ju chytil za vlasy, hodil o posteľ a riadne ju opätovne ťahal za vlasy, pričom ju udrel opakovane cca 4 - krát do hlavy, a následne jej povedal choď spať, pričom poškodená mu povedala, že ho pôjde udať, na čo jej obžalovaný opätovne povedal, že, keď ho pôjde udať, tak ju zaškrtní, a spôsobil jej početné hematómy na tvári, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s nezistenou dĺžkou narušenia obvyklého spôsobu života, teda

- iného násilím a hrozbou násillia nútil, aby niečo konal a opomenul,

tým spáchal

- zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a za to sa

odsudzuje:

Podľa § 189 ods. 1, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Trestného zákona k trestu odňatia slobody 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona pre výkon trestu sa zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Naproti tomu:

Podľa § 285 písm. a) Tr. por. sa obžalovaný R. T., nar. XX.XX. XXXX v Handlovej t. č. vo väzbe v UVV Ilava,

oslobodzuje

spod obžaloby pre zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v období od presne nezisteného času od júla 2017 odo dňa 3. 8. 2018 v Handlovej v útulku pre rodiny R., n. o., Nádaždhyo č. 4 sústavne týral svoju družku poškodenú A. N. tak, že

- presne nezistenom čase v decembri 2017 R., n. o. ju niekoľkokrát udrel päšťami do hlavy, ťahal ju za vlasy a vyhrážal sa jej, že ju zabije a zaškrtní ak to pôjde udať, a to z dôvodu jej stretávania, sa s otcem jej detí,

- v januári 2018 R., n. o. v presne nezistenom čase ju chytil za vlasy, chcel jej udrieť hlavu o stenu, čo sa mu nepodarilo, ale stále ju ťahal za vlasy a uviedol jej, že, keď je nervózny, tak si to na nej vybije, potom ju ešte 5 krát udieral päšťami do hlavy a vyhrážal sa jej, že ju zabije a zaškrťí ak ho pôjde udať, počas celého stíhaného obdobia sa k nej správal pohrdavo a ponižujúco, vulgárne jej nadával, zakazoval jej stretávať sa s otcom jej deti, obmedzoval ju v slobodnom pohybe, zakazoval jej stretávať sa s inými ľuďmi a týmto svojim konaním voči poškodenej po dlhší čas vyvolával strach a stres a spôsoboval jej fyzické a psychické utrpenie, skutok spáchal aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. 2 T 20/91 zo dňa 6.12.1991 odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. č. 140/1991 Zb. na nepodmienečný trest 11 rokov, ktorý vykonal a rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. 22T 2/03 zo dňa 20.11.2003 bol odsúdený za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. k nepodmienečnému trestu 15 rokov, ktorý vykonal.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 2T 87/2018 zo dňa 13.3.2019 bol obžalovaný uznaný vinným zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona v spojení s § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 47 ods. 2 Trestného zákona a podľa § 189 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. h), § 47 ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody 25 rokov v ústave na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Uznesením Krajského súdu Trenčín č. 2To 48/2019 zo dňa 14.5.2019 bol podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Prievidza č. 2T 87/2018 zo dňa 13.3.2019 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestnom poriadku sa vec vrátila súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí, okrem iného uviedol, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a predčasne tak, ako to odôvodnil v dôvodoch napadnutého rozsudku, dospel k nejasným a nepresvedčivým skutkovým aj právnym záverom vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd po vykonanom dokazovaní v súlade s Trestným poriadkom, po zákonom vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žalovaný skutok sa stal iba v rozsahu tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku, ktorý súd prvého stupňa následne právne posúdil ako žalovaný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa dopustil obžalovaný. Pokiaľ ide o zvyšok žalovaného skutku tak, ako bol uvedený v rozsahu podanej obžaloby prokurátora okresnej prokuratúry Prievidza zo dňa 20.7.2018, právne tiež kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania tento zvyšok žalovaného skutku iba vypustil zo žalovaného skutku. Podľa názoru odvolacieho súdu sa to však stalo s rozporuplným a nejasným skutkovým a právnym záverom, keďže na jednej strane súd prvého stupňa vyslovil pochybnosti o tom, že sa tento zvyšok žalovaného skutku stal a, že sa ho dopustil obžalovaný a na strane druhej uvádzal skutočnosti, ktoré majú odôvodňovať to, že sa skutok stal a dopustil sa ho obžalovaný. Súd prvého stupňa tento skutok, ale neposúdil ako žalovaný predmetný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby, predovšetkým z hľadiska intenzity, rozsahu a času konania obžalovaného voči poškodenej, ktorá správanie sa obžalovaného voči nej nemala pociťovať ako príkorie, t.j. nenaplnením formálnej objektívnej stránky tohto žalovaného zločinu. Súd prvého stupňa však pochybil, keďže zvyšok žalovaného skutku iba vypustil a nepostupoval procesne správne tak, že obžalovaného oslobodil spod obžaloby pre spáchanie vypustenej predmetnej časti žalovaného skutku pre niektorý z dôvodov uvedených v § 285 Trestného poriadku. Súd prvého stupňa sa však vôbec nezaoberal tým či predmetná, ním vypustená časť žalovaného skutku nevykazuje zákonné znaky aj iného trestného činu podľa Trestného zákona, a ak nie, či nevykazuje znaky menej závažného deliktu - napríklad priestupku podľa zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. V takom prípade by nastal zákonný dôvod na postúpenie veci v tejto časti inému vecne príslušnému orgánu na prejednanie a meritórne rozhodnutie (§ 280 ods. 2 Trestného poriadku). Podľa odvolacieho súdu sa však prvostupňový súd predovšetkým dôsledne nevysporiadal a v dôvodoch napadnutého rozsudku ani nevysvetlil, prečo vzťah obžalovaného a poškodenej posúdil ako vzťah osôb blízkych podľa Trestného zákona. Posúdenie tejto okolnosti je otázkou právneho posúdenia a musí vychádzať z preukázaného skutkového stavu. V posudzovanom prípade je riešenie tejto predbežnej otázky významnou skutočnosťou predovšetkým pre právne posúdenie súdom prvého stupňa vypustenej časti žalovaného skutku ako predmetného žalovaného zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby, ale aj pre posúdenie skutku v napadnutom

rozsudku kvalifikovaného ako zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, a to aj na odseku 2 písm. b) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona. Podľa § 127 ods. 4 Trestného zákona blízkou osobou sa na účely tohto zákona rozumie príbuzný v priamom pokolení, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec a manžel, iné osoby v rodinnom alebo obdobnom pomere sa pokladajú za navzájom blízke osoby len vtedy, ak by ujmu, ktorou utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Podľa odvolacieho súdu z doteraz preukazujúceho sa skutkového stavu veci, ako bol zistený súdom prvého stupňa, nie je možné jednoznačne posúdiť vzťah obžalovaného a poškodenej A. N. ako vzťah osôb blízkych. Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní síce vyplýva, že medzi nimi existoval istý priateľský vzťah, keď sa títo stretávali a bol medzi nimi aj intímny kontakt, avšak iba tieto skutočnosti v dostatočnej miere nepreukazujú ich vzájomný vzťah, ako osôb blízkych, ako to vyplýva z ustanovenia § 127 ods. 4 Trestného zákona. Podľa odvolacieho súdu sa prvostupňový súd dostatočne a presvedčivo nevysporiadal so zásadnou zmenou výpovede poškodenej ako svedka na hlavnom pojednávaní, ktorá je pritom jediným priamym svedkom skutkových okolností pôvodne celého žalovaného skutku. Súd prvého stupňa mal pre náležité zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, so zreteľom na zmenu popisovaných skutkových okolností poškodenou, oproti jej výpovede z prípravného konania, čo poškodená opakovaním písomne signalizovala počas hlavného pojednávania; vypočuť bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľku, ktorá podľa tvrdení samotnej poškodenej na hlavnom pojednávaní bola osobou, s ktorou mala mať poškodená fyzický konflikt a mala spôsobiť zranenie poškodenej, a to krátko pred spáchaním žalovaného skutku zo dňa 7.3.2018. Odvolací súd uviedol tiež, že prvostupňový súd nepostupoval, preto procesne správne, keď nevykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy (výsluch bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľky) a tiež aj ďalšie navrhované dôkazy obžalovaným na hlavnom pojednávaní dňa 13.3.2019 (výsluch dvoch vrátnikov sociálneho zariadenia R. v Handlovej). Tieto dôkazy môžu podľa odvolacieho súdu relevantným spôsobom prispieť k náležitému objasneniu skutkového stavu veci, a to už spolu s doteraz zákonným spôsobom vykonanými dôkazmi na hlavnom pojednávaní. Súd je povinný hodnotiť dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetky okolnosti prípadu jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti bez ohľadu na ich obstarávateľa, čo však neznamená svojvôľu pri rozhodovaní. Výrok o vine sa môže zakladať len na dôkazoch, ktoré vo vzájomnej súvislosti tvoria ucelenú sieť dôkazov preukazujúcich vinu obžalovaného bez dôvodných pochybností. Pokiaľ sa v priebehu dokazovania vyskytnú zásadné rozpory o podstatnej okolnosti, tieto je nevyhnutné odstrániť. Pokiaľ sa vzniknuté rozpory v priebehu trestného konania nepodarí odstrániť, nie je možné na tomto základe uznať obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu (zo zásady prezumpcia neviny okrem iného vyplýva, že, ak zostanú dôvodné pochybnosti po skutkovej otázke, ktoré nemožno odstrániť vykonaním ďalších dostupných dôkazov, treba rozhodnúť v prospech obvineného, čomu zodpovedá aj dôvod oslobodenia spod obžaloby). Podľa odvolacieho súdu sa prvostupňový súd v posudzovanom prípade dôsledne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie tak, ako odvolací súd uviedol vyššie. Skutkové zistenia aj právne závery súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku sú rozporuplné, nejasné a nepresvedčivé a existuje nevyhnutná potreba doplniť dokazovanie v naznačenom smere odvolacím súdom. Úlohou prvostupňového súdu, podľa odvolacieho súdu, bude v ďalšom konaní na hlavnom pojednávaní vykonať zákonným spôsobom už predtým obžalovaným navrhované a okresným súdom odmietnuté dôkazy, a to výsluch nielen dvoch označených vrátnikov sociálneho zariadenia R., n.o. v Handlovej, ale predovšetkým osobne vypočuť ako svedkov bývalého druha poškodenej V. a jeho priateľku k okolnostiam celého žalovaného skutku, s prihliadnutím aj na aktuálne tvrdenia poškodenej, že to mal byť jej bývalý druh V., ktorý ju nahovoril, aby svedčila v neprospech obžalovaného a kryla tým družku V.. Súd prvého stupňa musí dôsledne zistiť skutkový stav veci, aby bolo možné relevantne posúdiť či vzťah obžalovaného a poškodenej v inkriminovanom období bol vzťahom osôb blízkych, a to i prípadným doplnením výsluchu obžalovaného a poškodenej. Úlohou prvostupňového súdu bude aj vykonať výsluch znalca psychológa, z dôvodu objasnenia naplnenia či nenaplnenia zákonnej podmienky podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

Prvostupňový súd, podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vykonal úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil. Vypočul svedkov F., H., V., Z., poškodenú Lackovú.

Svedok F., vrátnik zo zariadenia R., n.o. v Handlovej, okrem iného uviedol, že obžalovaného pozná z tohto zariadenia. Pokiaľ sa týka vzťahu obžalovaného s poškodenou v období od júla 2017 do marca 2018 uviedol, že obžalovaného potom, čo sa vrátil z výkonu trestu môže hodnotiť len kladne. Bol svedomitý, pracovitý, stále si žiadal nejakú prácu. Ku vzťahu s poškodenou sa nevie bližšie vyjadriť, nikdy, ale nebol svedkom toho, že by na poškodenú zdvihol ruku. Poškodenej chodieval zobrať zo škôlky dieťa, dieťa tiež do škôlky vodil. O toto dieťa sa staral ako, keby bol partnerom poškodenej.

Pripadalo mu to ako, keby to bol vzťah druha a družky. Trvalo to asi mesiac po návrate obžalovaného z výkonu trestu, keď sa zblížili s poškodenou. Nezaregistroval medzi obžalovaným a poškodenou žiaden krik, zvadu. V uvedenom zariadení, ako vrátnici sa striedajú 4 osoby. Počas služby sa robievali aj námatkové kontroly v zariadení. Na otázku predsedu senátu uviedol, že obžalovaný neoficiálne býval s poškodenou. Poškodená predtým bývala sama, pretože bola dosť konfliktná. V predchádzajúcom období sa poškodená s každým hádala. Dňa 7.3.2018 službu nemal. Informácie o tom získal len z počutia a z televízie. Údajne sa mala poškodená pobiť s družkou bývalého priateľa. Poškodená to mala zhodiť na obžalovaného. Toto počul z televízie. V práci sa dozvedel, že obžalovaný mal údajne vytrhnúť vlasy poškodenej. Tomuto neveril. Na otázku prokurátora uviedol, že ani s obžalovaným ani s poškodenou nemal žiaden bližší, kamarátsky vzťah. So svojimi problémami sa mu nezverovali. Na otázku obhajcu uviedol, že obžalovaný pomáhal aj iným osobám zo zariadenia. Na ďalšiu otázku uviedol, že obžalovaný po nasťahovaní sa k poškodenej, s poškodenou býval. Mal tam aj svoje veci. Pôvodne býval ešte s jednou osobou na tej svojej pôvodnej izbe. Na otázku obžalovaného svedok uviedol, že poškodená nebola za ním nikdy s tým, že obžalovaný ju týra, vydiera.

Svedok H., vrátnik zo zariadenia R. v Handlovej, okrem iného uviedol, že vzťah obžalovaného s poškodenou v období od júla 2017 do marca 2018 nevnímal veľmi pozitívne. Súviselo to s tým, že zariadenie bolo dosť preplnené. Obžalovaný s poškodenou chodievali väčšinou mimo zariadenia spolu, dcéru poškodenej zvykol obžalovaný vodiť do škôlky. Podľa jeho názoru oni dvaja bývali spolu na izbe až po určitej dobe. Nemohli oficiálne bývať spolu, len sa to potichu tolerovalo. Nevynímal, že by mali medzi sebou blízky vzťah. Je však pravdou, že stále chodili spolu. V období, keď v zariadení obžalovaný býval, on nemal s ním žiaden problém. Bol ochotný robiť práce okolo zariadenia, napríklad odhadzovať sneh. Odpracované hodiny evidovali, obžalovaný mal najviac odpracovaných hodín. Osobne bol prekvapený za, čo bol obžalovaný zadržaný. Vysielala to televízia. Počas jeho služby 08.03. 2018 prišla do zariadenia polícia, poškodená v ten deň oznámila, že ide k lekárovi. Dôvod mu nepovedala. Na poškodenej osobne nevidel žiadne známky zranení. Preto bol prekvapený, že prišli policajti. Na otázku prokurátora uviedol, že neudržiaval žiadny bližší vzťah s obžalovaným ani s poškodenou. Na otázku obhajcu uviedol, že ostatným obyvateľom zariadenia obžalovaný pomáhal. Izba obžalovaného bola vzdialená od izby poškodenej asi 10 metrov. Je pravdou, že obžalovaný býval okrem spoločného bývania s poškodenou aj sám vo svojej izbe. Miestnosť, v ktorej sa zdržiaval s poškodenou nemala dvere, len plachtu. Čo sa dialo v tej izbe bolo počuť na vrátnici. Poškodená bola trošku problematickou osobou. Na otázku predsedu senátu uviedol, že v noci predtým, ako obžalovaného polícia zadržala nemal nočnú službu. Poškodená, ako uviedol bola problematickou osobou, napádala spolubývajúce, existujú o tom zápisy. Podľa jeho názoru poškodená bola najmenej prispôsobila spomedzi žien, ktoré bývali v zariadení. Na otázku prokurátora uviedol, že obžalovaný s poškodenou väčšinou bývali spolu. Podľa jeho názoru obžalovaný začal bývať s poškodenou 2 - 3 mesiace potom, čo prišiel do zariadenia. Na otázku obžalovaného uviedol, že poškodená nikdy neprišla za ním sťažovať sa na obžalovaného, že by ju týral, že by ju vydieral. Skôr boli sťažnosti na poškodenú.

Svedok V. na hlavnom pojednávaní dňa 08.01.2020, okrem iného uviedol, že prvýkrát počuje, že dňa 07.03.2018 mala jeho vtedajšia priateľka fyzicky napadnúť poškodenú, čo poškodená tvrdí, pričom on a obžalovaný sa mali prizerať. Žiaden takýto konflikt nemali. Presne si pamätá deň, keď obžalovaný bol vzatý do väzby. Vtedy prišla za ním do Edenu poškodená, okolo poludnia, chcela, aby jej urobil kávu. Poškodená bola uplakaná, pýtal sa jej, čo jej je. Bola doškriabaná, povedala mu „R. ma zbil“. Povedala, že boli u jej matky, vypili nejaké pivo, keď išli spať, povedala obžalovanému „R. nejako ti narástli rožky“. Obžalovaného to nahnevalo a začal ju fackovať. Toto mu povedala poškodená, hovorí čistú pravdu. Potom ju mal obžalovaný ešte ťahať za vlasy po zemi. Poškodená mala škrabance na tvári. Je bohapustá lož, ak poškodená tvrdí, že deň predtým poškodenú napadla jeho priateľka. Svedkyňa Z. (F.) nie je a nebola jeho priateľka, je prekvapený, že je predvolaná. V marci 2018 žil sám. Na otázku prokurátora uviedol, že so svedkyňou Z. (F.) nemal žiaden vzťah. Nemá vedomosť, že by táto svedkyňa fyzicky napadla poškodenú. Na otázku obhajcu či v období od leta 2017 do marca 2018 udržiaval kontakt s poškodenou uviedol, že áno, „ľúbkali sa stále“. Poškodená stále chodievala k nemu „ako na klavír,“. Bol medzi nimi dobrý vzťah, poškodená je trošku mentálne poškodená. Na otázku či ten vzťah bol aj intímny uviedol, že bez toho to nejde. Na otázku predsedu senátu uviedol, že v tom období spolu spávali, mali spolu sex. Na otázku prokurátora uviedol, že predtým, ako mu povedala, že bola zbitá obžalovaným, nevedel, že s obžalovaným niečo má. Povedala mu to len mesiac predtým ako mu povedala, že bola obžalovaným zbitá. Už si to veľmi nepamätá, „je starší občan Slovenskej republiky“. Na otázku predsedu senátu uviedol, že s poškodenou nikdy nebývali spolu, „len na nadvoko“. Na otázku obhajcu uviedol, že poškodená mu povedala, že bola zbitá obžalovaným, nehovorila nič také, že by bola vydieraná. Svedok V. na hlavnom pojednávaní dňa 15.07.2020, na ktoré bol vzhľadom na obsah výpovede svedkyne N.

na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2020 opätovne predvolaný, okrem iného uviedol, že potom, čo sa obžalovaný zoznámil so svedkyňou N. už s touto žiaden vzťah nemal. Na otázku predsedu senátu, aby to vysvetlil, keďže vo výpovedi v januári 2020 uviedol, že od júla 2017 do marca 2018 udržoval s poškodenou, svedkyňou N. vzťah, mali spolu intímny vzťah, mali spolu sex, uviedol, že „toto som povedal?“. Následne uviedol, že si to už nepamätá, bolo to dávno. Na otázku obhajcu uviedol, že je možné, že 08.03. 2018 prišla poškodená za ním, bola poškríabaná, bola sa sťažovať na obžalovaného. Povedala mu, že obžalovaný ju zbil. Na otázku či predtým, ako uviedol vo výpovedi v januári 2020 sa „ľubkali“ uviedol, že asi nie. Je pravdou, že sa mu priznala, že ho podviedla s obžalovaným. Nepamätá si bližšie, kedy to malo byť. Už by nemal ani chuť potom, čo mu povedala, že ho podviedla s obžalovaným, mať niečo s poškodenou. V poslednom období sa už nestretávajú. Na otázku obžalovaného či popiera, že v októbri 2017 mu svedok hovoril, že poškodená stále chodíeva za ním uviedol, že to nie je pravda, pravdou je, že poškodenú obžalovaný hľadal, ale nebola u neho.

Svedkyňa Z. (F.), okrem iného uviedla, že obžalovaného nepozná, teraz ho vidí prvýkrát. Poškodenú pozná z kolónie. Pozná ju ako kamarátku, bývala poniže nich. Keď boli mladšie chodievali spolu von. Už dlhšiu dobu nie sú v kontakte. Svedka V., ktorý vypovedal pred ňou, taktiež pozná z kolónie. Nestretávali sa, len jeden krát bola u neho na káve. Nie je pravdou, že mala vzťah so svedkom V.om, nikdy nič spolu nemali. Tohto zvykla stretávať v meste spolu s poškodenou, keď boli spolu. Na otázku predsedu senátu uviedla, že nikdy nemala konflikt s poškodenou, ak poškodená tvrdí, že 07.03.2018 mali fyzický konflikt, pričom svedok V. a obžalovaný sa mali prizerať, nie je to pravda. Na otázku predsedu senátu uviedla, že nemá žiadnu vedomosť, že poškodená mala mať vzťah s obžalovaným, vzťah mala so svedkom V.om. S týmto bývali spolu v Edene, bola odtiaľ vyhodená, mali konflikt.

Svedkyňa, poškodená A. N. na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2020, v neprítomnosti obžalovaného podľa § 262 Trestného poriadku, okrem iného uviedla, že dňa 07.03.2018 išli zaniest' spolu s obžalovaným dcéru jej rodičom. Potom vo večerných hodinách „rýpala“ do obžalovaného, hádali sa. Obžalovaný bol nervózny, ona išla do kuchyne, povedala mu či mu „rožky“ narástli. Obžalovaný bol nahnevaný, postavil sa, dal jej facku. Následne išli domov, išli cez dvor, udrel ju koženou taškou po tvári. Obžalovaný bol nervózny, bolo to bezdôvodné. V rukách mala zemiaky, uhorky, zemiaky sa jej rozsypali po zemi. V blízkosti takého kameňa, na ktorom sa sedí, ju vyťahal za vlasy. V tej dobe ležala na zemi a držala sa toho kameňa. Obžalovanému chcela ujsť, tento ju, ale chytil. V blízkosti takej kaplnky ju obžalovaný ťahal za vlasy, bolo tam blato, spadla na zem. Boli tam konáre, na týchto sa poškríabala. Keď sa pýtala obžalovaného, prečo ju bil povedal, že je nervózny. Tiež mu povedala, už v zariadení, prečo ju bije veď nie jeho žena. Keď prišli do zariadenia, do pivnice, bola tam H. O.. Tejto hovorila, čo sa stalo, že ju obžalovaný zbil. Táto ju utešovala, aby sa nehádali. Keď potom obžalovanému vyčítala, čo urobil, tento jej povedal, aby išla spať. Potom prišla O. za nimi, bolo to okolo dvadsiatej hodiny. Potom sa išla osprchovať. Následne pozerali televízor. Medzitým O. odišla. Obžalovanému potom nehovorila nič také, že to pôjde oznámiť na políciu. Na druhý deň išla s obžalovaným do nemocnice, zabudla si však zdravotnú dokumentáciu, túto jej išiel zobrať obžalovaný. Svedkyňa C., zo sociálky, sa dozvedela z akého dôvodu je u lekára, prišla za ňou, pýtala sa jej, čo sa stalo. Tejto povedala všetko, čo sa stalo, že ju obžalovaný zbil. Na otázku predsedu senátu či sa jej obžalovaný nejakým spôsobom vyhráždal, ako tvrdila v predchádzajúcich výpovediach uviedla, že nie. Na otázku prokurátora, aby odstránila rozpor oproti výpovedi z 09.03.2018, kde okrem iného uviedla, že na izbe obžalovaný povedal „skús ma udať, uvidíš, čo ti urobím“, svedkyňa uviedla, že nepovedal nič také. Na otázku predsedu senátu, prečo tvrdila v predchádzajúcej výpovedi, že zranenia jej spôsobil V. s priateľkou uviedla, že to nie je pravda. Povedala to pre to, lebo „R.“ jej povedal, aby tak povedala. Na ďalšiu otázku, prečo už teraz na tom netrvá, na tom klamstve uviedla, že, lebo sa rozhodla, že povie pravdu. Na ďalšiu otázku, prečo žiadala, aby mohla vo veci opätovne vypovedať uviedla, že, preto, lebo chcela povedať pravdu. Na druhý deň bola rozhodnutá trestné oznámenie podať, pretože to nebolo prvýkrát, keď ju obžalovaný zbil. Obžalovaného stále miluje. Podľa jej názoru aj obžalovaný ju miloval, chodieval pre dcéru do škôlky, varieval pre nich. V jednom prípade jej kúpil sprej, tiež čokoládu. Navštevoval jej rodičov, narúbal im drevo. Bozkával ju aj mimo toho ako mali spolu sex. Pohlavný styk podľa jej názoru mávali každý druhý deň. Obžalovaný bol partnerom, ktorý bolo stále s ňou. Začali spolu chodiť krátko potom, ako prišiel do zariadenia z výkonu trestu. Bolo to niekoľko dní potom, ako prišiel do zariadenia. Obžalovaný mal svoju izbu, v tejto izbe nebýval, keď mali spolu vzťah. Na otázku obhajcu uviedla, že v čase, keď mala vzťah s obžalovaným, nestretávala sa s V.om, tento mal frajerku. Je pravdou, že niekedy za ním išla, respektíve nechodievala za ním, mal frajerku. Obžalovaný pomáhal aj iným ľuďom, ktorí bývali v zariadení. Na otázku predsedu senátu uviedla, že s obžalovaným, keď niečo potrebovali si dali peniaze dokopy a kúpili to. Na ďalšiu otázku či bola v období od júla 2017 do marca 2018 obžalovaným týraná, ako mu je to kladené za vinu obžalobou, uviedla, že nie je pravdou, že by ju bol udieral o stenu. Je pravdou, že obžalovaný niekedy mal „nervy“.

vtedy ju napadol. Niekedy, keď mal nervy, tak ju zbil. Na otázku predseda senátu či to považovala za normálne a zostala s ním uviedla, že prepáčila mu to. Mal dobrý vzťah k jej dcére. Dcéru nikdy nebil, neudrel ju. Je slobodná, nikdy nebola vydatá. Keby jej bol navrhol obžalovaný sobáš, bola by súhlasila. Obžalovaný k výpovedi svedkyne uviedol, že vo výpovedi sú veľké rozpory, klamstvá. Svedkyňa vo výpovedi neuviedla, že má naďalej vzťah s V.om. Keď prišiel do zariadenia, svedkyňu nepoznal až do októbra 2017. Nie je pravdou, že by sa dali dokopy hneď po jeho príchode do zariadenia. Svedkyňa po jeho príchode do zariadenia žila s V.om, prišla len občas do zariadenia, aby ju nevyhodili. Svedkyňu spoznal oveľa neskôr, ako uvádzala vo svojej výpovedi. Popiera, že by ju bol udrel koženou taškou, v taške bol pohár, týmto by bol svedkyni rozbil hlavu. Svedkyňa zatajila, že bola fyzicky napadnutá V.om. Svedkyňa mala pomer s V.om aj v čase, keď mala pomer s ním.

Po vyhodnotení všetkých dôkazov, ktoré boli vykonané jednak predtým, ako bol zrušený odvolacím súdom rozsudok Okresného súdu Prievidza č. 2T 87/2018 zo dňa 13.03.2019, jednak dôkazov, ktoré boli vykonané po zrušení uvedeného rozhodnutia, dospel k záveru, že bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku dňa 07.03.2018 na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a týmto svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, pretože iného násilím a hrozbou násilia nútil, aby niečo konal opomenul. Vykonaným dokazovaním, vzhľadom na doplnené dokazovanie v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu, nebolo jednoznačne preukázané, že by sa bol dopustil zločinu vydierania podľa § 189 Trestného zákona na chránenej osobe - blízkej osobe v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona a z týchto dôvodov, podľa názoru prvostupňového súdu obžalovaný naplnil len zákonné znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. V prípade zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona dospel prvostupňový súd po doplnení dokazovania v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu k záveru, že dokazovaním nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré je obžalovaný stíhaný, a preto podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku obžalovaného za tento skutok spod obžaloby oslobodil. V prípade zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona treba poukázať na tú skutočnosť, že obžalovaného zo spáchania tejto trestnej činnosti usvedčila poškodená N. už vo výpovedi dňa 09.03. 2018, ako to vyplýva z DVD nahrávky, ktorá bola na hlavnom pojednávaní v zmysle § 270 ods. 2 Trestného poriadku prehratá. Ďalším dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje zo spáchania tejto trestnej činnosti je trestné oznámenie, na základe ktorého sa začalo voči obžalovanému trestné stíhanie a v tomto trestnom oznámení je popísané konanie obžalovaného, ktoré korešponduje so skutkom zo 07.03.2018. Vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu prvostupňový súd opätovne vypočul poškodenú N. na hlavnom pojednávaní dňa 04.03. 2020. Vo svojej výpovedi, s určitými odchýlkami, ktoré sa dajú vysvetliť odstupom času, potvrdila, že skutok zo 07.03.2018 sa odohral tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku a, že tento spáchal obžalovaný. Taktiež, podľa názoru súdu dostatočne vysvetlila dôvod, prečo vo výpovedi dňa 12.12.2018 uvádzala, že zistené zranenia jej spôsobila priateľka svedka V.. Uviedla, že to bolo preto, lebo „R.“ jej povedal, aby tak povedala. Je zrejmé, že obžalovaný sa takýmto spôsobom snažil ovplyvniť v prípravnom konaní poškodenú N. a darilo sa mu to až do 16.05.2018, kedy bol uznesením Okresného súdu Prievidza č. 15 Tp 24/2018 rozšírený väzobný dôvod obžalovaného aj o dôvod uvedený v § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Ďalšími nepriamymi dôkazmi, ktoré preukazujú trestnú činnosť obžalovaného voči poškodenej N. dňa 07.03.2018 sú výpovede svedkyne C. v prípravnom konaní a tiež na hlavnom pojednávaní. Táto potvrdila, že poškodená N. jej uviedla, že dňa 07.03.2018 bola zbitá obžalovaným. Za nepriamy dôkaz v tomto smere považuje súd aj lekársku správu MUDr. U., v ktorej je uvedené tiež, že obžalovaný povedal poškodenej, že ak niekomu povie, že ju zbil, zaškrtil ju. Vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, prvostupňový súd vypočul v rámci doplnenia dokazovania svedka V. a svedkyňu Z. (F.). Títo svedkovia jednoznačne popreli tvrdenie poškodenej N. z hlavného pojednávanía dňa 12.12.2018, že zranenia popísané v lekárskej správe a zistené lekárkou dňa 08.03.2018 jej spôsobila priateľka otca jej detí V.. Obaja zhodne uviedli, že žiaden takýto konflikt medzi poškodenu N. a priateľkou V. Z. sa neodohral, Z. navyše uviedla, že žiaden vzťah s V.om nikdy nemala. Podľa názoru súdu vykonanými dôkazmi bolo jednoznačne vyvrátené, že by zranenia zo dňa 07.03.2018 popísané v lekárskej správe a uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku, spôsobil niekto iný; naopak bolo jednoznačne preukázané, že tieto zranenia poškodenej N. spôsobil obžalovaný. Súd zároveň v rámci dokazovania, vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu, sa musel tiež vysporiadať s otázkou právnej kvalifikácie, či sa teda obžalovaný dopustil zločinu vydierania podľa § 189 Trestného zákona na chránenej osobe - blízkej osobe; na poškodenej N.. Ako konštatoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení zo dňa 14.05.2019, v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona sa okrem iných prípadov, za navzájom blízke osoby sa osoby považujú len vtedy, ak by ujmu, ktorú utrpela jedna z nich, druhá právom pociťovala ako ujmu vlastnú. Po doplnení dokazovania aj v súvislosti s vyriešením v tejto otázke, prvostupňový súd konštatuje, že

nie je možné považovať vzťah obžalovaného a poškodenej N. v čase skutku dňa 07.03.2018 za vzťah osôb blízkych v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona. Obžalovaný už vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, pred zrušením veci odvolacím súdom uviedol, že poškodenú miloval len, keď s ňou mal pomer, nemal k nej taký citový vzťah, aby s ňou dlho žil. S poškodenou sa nedalo vydržať, počas výkonu väzby, nenadobudol k nej citový vzťah, reagoval len na jej listy. Z uvedeného vyplýva akým spôsobom obžalovaný pristupoval ku vzťahu aj intímneho, s poškodenou. Z rozsiahleho dokazovania či už pred zrušením veci odvolacím súdom alebo po doplnenom dokazovaní, v rámci právneho názoru odvolacieho súdu je zrejmé, že poškodená N. považovala vzťah s obžalovaným za vážny vzťah, dokonca vo výpovedi dňa 04.03.2020 uviedla, že v prípade, že by jej bol obžalovaný navrhol sobáš, bola by súhlasila. Poškodeného N. vo výpovedi dňa 04.03.2020 poprela tvrdenie svedka V. vo výpovedi dňa 08.01.2020, že v dobe od leta 2017 do marca 2018 tento udržiaval kontakt s poškodenou N., vzťah bol intímneho charakteru, mali spolu sex. Obžalovaný vo vyjadrení k výpovedi poškodenej N. dňa 04.03.2020 uviedol, že poškodená N. po jeho príchode do zariadenia žila s V.om, prišla len občas do zariadenia, preto nebola, aby vyhodena. Uviedol, že poškodenú nepoznal až do októbra 2017 a nie je pravdou, že by sa dali dokopy hneď po jeho príchode do zariadenia. Vzhľadom na takéto tvrdenie poškodenej N. na hlavnom pojednávaní dňa 04.03.2020, že v čase, keď mala vzťah s obžalovaným nemala vzťah so svedkom V., bol na žiadosť prokurátora svedok V. opätovne vypočutý na hlavnom pojednávaní dňa 15.07.2020. Na tomto pojednávaní svedok V., v rozpore so svojou výpoveďou zo dňa 08.01.2020 uviedol, že potom, čo sa obžalovaný zoznámil s poškodenou N., s poškodenou N. už nemal žiaden vzťah. Na otázku predsedu senátu, aby to vysvetlil, keďže vo výpovedi v januári 2020 uviedol, že od júla 2017 do marca 2018 udržiaval s poškodenou vzťah, intímny vzťah a mali spolu sex, uviedol len „toto som povedal?“. Svedok V. na strane druhej či už vo výpovedi dňa 08.01.2020 a čiastočne tiež vo výpovedi dňa 15.07.2020 potvrdil, že poškodená N. v deň, keď obžalovaný bol vzatý do väzby (dňa 8.3.2018) prišla okolo poludnia za ním, urobil jej kávu, bola uplakaná. Keď sa pýtal, čo sa stalo povedala, že „R. ma zbil“, bola doškriabaná. Povedala, že boli u jej matky, vypili nejaké pivo, keď išli spať povedala obžalovanému, že mu nejako narástli rožky, obžalovaného to nahnevalo a začal ju fackovať. Mal ju tiež ťahať za vlasy po zemi. Vo výpovedi dňa 15.07.2020, na otázku obhajcu uviedol, že je možné, že poškodená N. dňa 08.03.2018 prišla za ním, bola doškriabaná, sťažovala sa na obžalovaného, že ju zbil. V súvislosti s riešením otázky či považovať osobou poškodenej N. za osobu blízku poukazuje súd aj na výpoveď svedka H., ktorý uviedol, že nevnímal vzťah obžalovaného a poškodenej N. za blízky vzťah, aj keď je pravdou, že chodili stále spolu. Podľa názoru súdu ani skutočnosť, že obžalovaný pomáhal poškodenej N. so starostlivosťou o jej dcéru, pomáhal rodičom poškodenej N. nepreukazuje, bez akýchkoľvek pochybností, že vzťah obžalovaného s poškodenou N. možno považovať za vzťah osôb blízkych. Obžalovaný v konečnom dôsledku sa obdobným spôsobom, pomocou ďalším osobám zo zariadenia, prípadne aj mimo zariadenia, po svojom príchode do zariadenia R. n.o., prezentoval. Na základe takto vykonaného, doplneného dokazovania, ktoré bolo pomerne rozsiahle, je možné podľa názoru súdu ustáliť právny záver, že obžalovaný sa dopustil skutku dňa 07.03.2018 na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a naplnil tak všetky zákonné znaky zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, pretože iného násilím a hrozbou násilia nútil, aby niečo konal opomenul. Nebolo však, bez všetkých pochybností, preukázané, že tento čin spáchal na chránenej osobe - blízkej osobe, pretože v zmysle § 127 ods. 4 Trestného zákona nie je možné v čase skutku považovať osobu poškodenej N. za osobu blízku, minimálne sú o tom značné pochybnosti. V prípade zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, po doplnení dokazovania, s prihliadnutím na právny názor odvolacieho súdu, dospel súd k záveru, že nebolo preukázané, že sa stali skutky uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a preto bol obžalovaný podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby. V prípade tohto zločinu je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že obžaloba, ktorá bola podaná bola predovšetkým postavená na výpovedi poškodenej N. v prípravnom konaní a na trestnom oznámení, ktoré podala poškodeného N. dňa 08.03.2018 na Okresnom riaditeľstve PZ, OKP Prievidza. V trestnom oznámení k tomuto uviedla, že v decembri 2017 sa pohádali pre bývalého manžela (?), ktorý je otcom jej dvoch detí. Obžalovaný ju vtedy udieral do hlavy, bil päšťami, vyhráža sa tiež, že ju zabije, zaškrtil, keď ho pôjde udať. Taktiež sa niečo také stalo v januári 2018, chytil ju za vlasy, chcel ju udrieť hlavou o stenu, nepodarilo sa mu to. Potom ju udrel päšťami asi 5 krát do hlavy. Vo výpovedi na DVD nahrávke zo dňa 09.03.2018 už uviedla len, že ju zbil prvýkrát z ničoho nič, začal byť nervózny, chytil ju za vlasy, chcel ju udrieť o stenu. Vo výpovedi dňa 12.12.2018 uviedla, že si vymyslela všetko vo výpovedi z 09.03.2018 uviedla, že, keď s obžalovaným žili, tento ju nikdy fyzicky nenapadol. Nakoniec vo výpovedi dňa 04.03.2020 na otázku či bola v období od júla 2017 do marca 2018 obžalovaným týraná, ako to je kladené za vinu obžalovanému uviedla, že nie, nie je pravdou, že by bol udieral o stenu, niekedy, keď mal „nervy“ tak ju zbil. Uviedla, že mu to prepáčila. Z uvedeného

vyplýva, že poškodená N. len vo svojej výpovedi v prípravnom konaní dňa 09.03.2018 uvádzala, že bola obžalovaným týraná. V ďalších výpovediach 12.12.2018 a 04.03.2020 nepotvrdila, že by bola obžalovaným týraná, zmenila svoju výpoveď oproti skutočnostiam, ktoré uviedla v trestnom oznámení a vo výpovedi na DVD nahrávke z 09.03. 2018. V súvislosti s tým treba zopakovať aj skutočnosti, ktoré uviedol znalec PhDr. F., ktorý vypracoval vo veci znalecký posudok na poškodenú N.. Uviedol, že v prípade poškodenej N. sa jedná o osobnosť simplexnú, jednoduchú, naivnú. Dá sa povedať, že je ľahko manipulovateľná, má závislejšie správanie, stále hľadá oporu v inej osobe. V psychologickú časť vyšetrenia konštatoval, že poškodená neutrpela následky uvedené v skutkovej vete obvinenia. Znalec taktiež na otázku predsedu senátu, čo hovorila poškodená pri vyšetrení či hovorila, že to obžalovaný neurobil alebo hovorila, že to urobil, ale chcel mu dať šancu; konštatoval, že povedala, že nič také sa nedialo. Ešte uviedol, že nezistil žiadne zásadné zmeny psychiky poškodenej. Poškodená vzhľadom na osobnostnú štruktúru má posunutú mieru vnímania násillia. Uviedol, že vyšetrením poškodenej nezistil narušenie psychiky poškodenej konaním obžalovaného. Taktiež treba poukázať na výpovede svedkov F. a H., vrátnikov zariadenia R. n.o., ktorí uviedli, že poškodená nikdy za nimi neprišla so sťažnosťou, že by bola obžalovaným týraná, vydieraná; skôr boli sťažnosti na poškodenú N., ktorú vrátnici považovali za najkonfliktnejšiu osobu v zariadení. S prihliadnutím na vyššie konštatované skutočnosti a dôkazy, podľa názoru súdu existujú dôvodné pochybnosti či sa stali skutky uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, ktoré boli v obžalobe posúdené ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a aj vzhľadom na procesnú zásadu „in dubio pro reo“, bol obžalovaný v zmysle § 285 písm. a) Trestného poriadku spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný, ako vyplýva z registra trestov bol doteraz 6 krát súdne trestaný. V prvých štyroch prípadoch sa na obžalovaného hľadí ako, keby nebol odsúdený. V prípade posledných dvoch odsúdení bol obžalovaný rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica č. 2T 20/91 zo dňa 06.12.1991 odsúdený za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 222 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na nepodmienečný trest 11 rokov, ktorý vykonal a rozsudkom Krajského súdu Trenčín č. 22T 2/03 zo dňa 20.11.2003 bol odsúdený za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona č. 140 /1961 Zb. k nepodmienečnému trestu 15 rokov, ktorý vykonal.

Pri ukladaní trestu sa súd riadil ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Berúc do úvahy tieto skutočnosti, ktoré sú rozhodujúce pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, súd zistil v prípade obžalovaného existenciu jednej príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a nezistil existenciu žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona. Vzhľadom na túto skutočnosť súd ukladal trest obžalovanému za použitia ustanovenia § 38 ods. 4 Trestného zákona (ak prevažuje pomer príťažujúcich okolností, zvyšuje sa dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu). Vzhľadom na túto skutočnosť bola zvýšená základná trestná sadzba 2 roky odňatia slobody až 6 rokov odňatia slobody na trestnú sadzbu 3 roky 4 mesiace odňatia slobody až 6 rokov odňatia slobody. Berúc do úvahy skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti odsúdený vo veciach Krajského súdu Banská Bystrica č. 2T 20/91 a Krajského súdu Trenčín č. 22T 2/03 za mimoriadne závažnú trestnú činnosť; súd uložil obžalovanému s prihliadnutím na jeho osobu a možnosť jeho nápravy (podľa znalkyne MUDr. Y. je u obžalovaného prognóza resocializácie nepriaznivá), trest pri hornej hranici upravenej trestnej sadzby v trvaní 5 rokov. Pre výkon trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch bol vo výkone trestu za úmyselnú trestnú činnosť. Takto uložený trest podľa názoru súdu dostatočne vystihuje spoločenskú nebezpečnosť konania obžalovaného a zároveň ide o trest potrebný na ochranu spoločnosti pred páchaním a páchatel'mi obdobnej trestnej činnosti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho vyhlásenia cestou tunajšieho súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne.